

която почивали мощитѣ на св. Гавраила Лесновски. Други пъкъ сж свързани съ имената на дълга редица царе и боляри, които за слава или за успокоение на грѣшнитѣ си души, издигнали тия молитвени домове.

Потънали въ размисли, предъ насъ неволно изпък-ва въпросътъ: какъ ли е изглеждала тогава *Трапезица* съ своитѣ яки стени и кули, съ своитѣ многобройни палати и църкви, съ своитѣ тържествени шествия и съ пѣстроцвѣтнитѣ облѣкла на своитѣ избрани обитатели? Уви! Запазенитѣ писменни сведения отъ онова време сж твърде оскѣдни, и ние само по малкото паметници трѣбва да се догаждаме, че и на нашия животъ не е липсвалъ нито блѣсъкъ, нито величественостъ, съ които тѣй много билъ наситенъ живота на близка Византия.

Нека кажемъ нѣколко думи и за сждбата на *Трапезица*. Следъ като турцитѣ разрушили църквитѣ и се поругали съ църковнитѣ светини, тя била напустната отъ своитѣ жители. Това, което варварската ржка не могла да унищожи, довършило времето. Постепенно постройкитѣ се засипвали и тукъ-таме се подавалъ по нѣкой зидъ, който дразнилъ любопитството на иманяритѣ. *Трапезица* (нарича се така, понеже прилича на трапеза) загубила своитѣ жители и своитѣ постройки, но славата на нейното минало се пазѣла и живѣла въ споменитѣ на населението. И още въ турско време първиятъ българинъ археологъ, д-ръ Беронъ, внукъ на бележития котленецъ д-ръ Петъръ Беронъ, правилъ разкопки. Но чакъ съ разкопкитѣ въ 1900 г. се разкриха всички църкви, които сж едни отъ ценнитѣ паметници на нашето минало. Мнозина ще запитатъ, защо не сж открити жилища и палати на Трапезица. Такива е имало голѣмо множество. Но понеже тия сгради били опредѣлени за обикновенитѣ нужди на жителитѣ, тѣ не сили строени тѣй здраво, и затова отъ тѣхнитѣ стени не е останало нищо.

Отправляме се къмъ северъ и по пжтеката, презъ която се възкачихме, слизае на седловината *Гарга баиръ*